

میزبانی جام ملت های آسیا؛ از شوخی تا واقعیت

دست ما کوتاه و خرما بر نخیل!

هم شاید نتوانیم کمپی با ۵۰ درصد امکانات و تجهیزات اسپایر را در ایران داشته باشیم و به نتیجه می‌رسیم که زیرساخت‌های ایران در مقایسه با همسایه‌های جنوبی نیز فرسنگ‌ها فاصله دارد. درست به اندازه فاصله ایران با میزبانی تورنمنت بزرگی چون جام ملت‌های آسیا!

۲ اقامت و هتلینگ

برای میزبانی یک رویداد و تورنمنت بزرگ ورزشی، بحث امکانات اقامتی و هتلینگ یکی از پیش‌نیازهای اساسی به شمار می‌رود. در حقیقت برای پذیرایی از میهمان خارجی یک تورنمنت نیاز به هتل‌های فراوان و البته چند ستاره و استاندارد است. در جام ملت‌های آسیا ۲۳ تیم خارجی به کشور میزبان سفر می‌کنند و این به معنای آن است که میزبان باید ۲۳ هتل ویژه با استانداردهای بین‌المللی با ستاره‌های اصلی و نه فرمایشی و فرمالیته تنها به تیم‌های حاضر در این رقابت‌ها اختصاص دهد.

در کنار تیم‌های میهمان، سفر هواداران تیم‌های مختلف به کشور میزبان و البته حضور میهمان خاص و ویژه در بزرگترین تورنمنت فوتبال آسیا میزبان را ملزم می‌کند که به تعداد کافی هتل و اماکن اقامتی استاندارد برای پذیرایی از میهمانان تدارک ببیند و این یعنی اینکه برای میزبانی جام ملت‌های آسیا باید بیش از ۵۰ هتل داشته باشید. این در حالی است که در ایران یک دهم این پیش‌نیاز اصلی هم وجود ندارد!

فراموش نکنید وقتی از هتل استاندارد صحبت می‌کنیم، باید آن را با مقیاس‌های جهانی بسنجیم. هتل‌های ۵ ستاره واقعی و مجهز که بتوانند استانداردهای روز را پاس کنند و ستاره‌های آنها همپای فرمول جهانی آپدیت شده و به روز باشد. مهم‌ترین و بین‌المللی‌ترین هتل ایران هتل استقلال است که البته هنوز موکت‌های ۵۰ سال گذشته خود را یادگاری نگه داشته و آنها را تعویض نکرده! این همان کنایه تلخی است که چند سال پیش ناظران و مسئولان AFC که برای بازدید و بررسی امکانات ایران به تهران سفر کرده بودند، به مسئولان فدراسیون فوتبال یادآور شدند.

باید پذیرفت که هتل و اماکن اقامتی ایران در حال حاضر جملگی قدیمی و عقب‌مانده هستند و فاصله کیلومتری با استانداردهای جهانی دارند. هتل‌های ایران سال‌هاست به همان سبک و سیاق چند دهه گذشته باقی مانده‌اند و از نگاه جهانی ستاره‌های شان جملگی خاموش شده!

برای درک بهتر این موضوع می‌توان هتل‌ها و اماکن اقامتی ایران را نه با کشورهای عربی حاشیه خلیج فارس، بلکه با کشورهای تازه استقلال یافته شوروی سابق در شمال ایران مقایسه کرد. کشورهایی که بیش از یک قرن زیر سایه کمونیسم زندگی کرده‌اند اما در دو دهه اخیر چنان پیشرفت حیرت‌انگیزی در ساخت و ساز و ابنیه از جمله بحث هتلینگ داشته‌اند که قیاس هتل‌های ایران با آنها همانند

روز، جایگاه‌های خاص شامل VVIP، VIP، تماشاگران، اتاقک داور بیرونی و VAR، اتاق‌های کنفرانس با تجهیزات خاص، اینترنت پرسرعت، سکویای میله و امکانات روتین استادیومی و... از جمله نیازهای اصلی یک استادیوم برای برگزاری یک مسابقه فوتبال بین‌المللی در سطح جام ملت‌های آسیا هستند.

اگر صادقانه بخواهیم قضاوت کنیم، استادیوم‌های ایران فاقد این شرایط اصلی و پیش‌نیاز هستند و حتی استانداردهای اولیه را پاس نمی‌کنند. مهم‌ترین و اصلی‌ترین استادیوم ایران ورزشگاه آزادی است، استادیومی متعلق به ۵ دهه پیش که امکانات تعبیه شده در آن با استانداردهای ۵۰ سال قبل ساخته شده و اگرچه در این سال‌ها چندین بار بازسازی نصفه و نیمه در آن صورت گرفته اما با وجود این هنوز نزدیک به استانداردهای روز هم نیست. استادیومی که البته فرسوده است و هرگز در حد میزبانی یک تورنمنت بزرگ در حد جام ملت‌های آسیا نیست. در آزادی که مهم‌ترین و اصلی‌ترین ورزشگاه ایران به شمار می‌رود، هنوز معضل نور وجود دارد و واحد لوکس آن از استانداردهای بین‌المللی کمتر است.

در کنار آن امکانات قدیمی این ورزشگاه اگرچه تا حدودی به روز شده اما باز هم با استانداردهای جهانی فاصله بعیدی دارد.

مشکلاتی نظیر اینترنت یا رختکن‌ها و البته امکانات جانبی نظیر سرویس‌های بهداشتی در آزادی بسیار زیاد است و اگر شرایط آن را با استادیوم‌های همین کشورهای همسایه در خلیج فارس مقایسه کنیم، بیشتر حقارت و عقب‌ماندگی آن به چشم می‌آید.

برای میزبانی تورنمنتی همانند جام ملت‌های آسیا و با توجه به حضور ۲۴ تیم، نیاز به حداقل ۸ استادیوم استاندارد در شهرهای مختلف است و این شرط برای فوتبال ما که تقریباً هیچ استادیوم درجه یکی ندارد، قطعاً یک معضل بزرگ و لاینحل به شمار می‌رود. شاید با اغماض بتوان ورزشگاه‌های نقش جهان اصفهان، یادگار تبریز، امام رضا (ع) مشهد، پارس شیراز و فولاد آرنا اهواز را به عنوان کاندیداهای میزبانی معرفی کرد اما مشکلات اساسی و ساختاری مشابه آزادی نظیر نور، اینترنت و امکانات پیرامونی نیز در این استادیوم‌های نوساز وجود دارد.

در کنار همه اینها علاوه بر استادیوم‌های اصلی، نیاز به ورزشگاه‌های جانبی برای کمپ و تمرین تیم‌های میهمان است. ورزشگاه‌هایی که علاوه بر زمین چمن درجه یک، از امکاناتی نظیر سالن وزنه، استخر و... برخوردار باشند تا از ۲۳ میهمان حاضر در این رقابت‌ها پذیرایی کنند؛ آنچه در ایران وجود خارجی ندارد! هنوز فراموش نکرده‌ایم که در دوران کی‌روش، تیم ملی برای تمرین زمین مناسب نداشت و همین یکی از دلایل اصلی اعتراض‌های دائمی سرمربی سابق تیم ملی به شمار می‌رفت.

این مشکلات و کمبودها زمانی بیشتر به چشم می‌آید که به عنوان مثال مجموعه ورزشی اسپایر قطر را می‌بینیم و آن وقت به نتیجه می‌رسیم که تا چند دهه دیگر

سعید آقایی

Saeed Aghaee

اعلام کاندیداتوری ایران برای میزبانی جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷ یک شوخی بزرگ و عجیب محسوب می‌شود. برای میزبانی تورنمنت بزرگ و معتبری چون جام ملت‌های آسیا الزامات و پیش‌نیازهای فراوانی نیاز است که فوتبال ایران تقریباً هیچ‌کدام از آنها را ندارد. در چنین شرایطی مشخص نیست که مسئولان فدراسیون فوتبال با تکیه بر چه امکانات و دورنمایی برای میزبانی این تورنمنت کاندیدا شده‌اند؟ مرور اسامی سایر کاندیداهای این تورنمنت بزرگ نشان می‌دهد که ما تا چه اندازه با میزبانی این مسابقات فاصله داریم و البته تعبیر این رویا حتی در خواب هم ممکن نیست. اردن، قطر، عراق، ازبکستان و عربستان دیگر کاندیداهای این تورنمنت هستند که قیاس شرایط و امکانات ایران با این کشورها به خوبی شرایط ما را به تصویر می‌کشد و ثابت می‌کند که ما در رقابت با این کشورها هیچ شانس نداریم و شاید اگر همه رقبا هم از میزبانی انصراف بدهند و تنها ما در دایره انتخاب باقی بمانیم، باز هم AFC میزبانی مسابقات را به ایران ندهد! کشوری که هنوز یک استادیوم استاندارد واقعی ندارد و مهم‌ترین و اصلی‌ترین ورزشگاهش از قدمت ۵۰ ساله برخوردار است، چگونه می‌خواهد میزبان بزرگترین تورنمنت فوتبال قاره باشد؟ در شرایطی که فدراسیون ایران بدون رئیس است و با مشکلات عدیده‌ای همچون اساسنامه غیرقانونی دست و پنجه نرم می‌کند و البته با چند پرونده بزرگ حقوقی نظیر قرارداد مارک ویلموتس در دادگاه فیفا درگیر است، اعلام کاندیداتوری برای میزبانی جام ملت‌های آسیا در این وانفسا یک شعار عجیب تبلیغاتی به شمار می‌رود که هیچ‌کس حتی خود راویان نیز آن را باور ندارند.

مرور الزامات و پیش‌نیازهای AFC برای برگزاری تورنمنت بزرگی چون جام ملت‌های آسیا و بررسی شرایط ایران این انگاره را ثابت می‌کند.

۱ زیرساخت و استادیوم

مهم‌ترین و اصلی‌ترین نیاز هر تورنمنت و رقابت ورزشی، یک استادیوم یا سالی است که از تجهیزات خاص و انحصاری آن رشته و مسابقه و امکانات جانبی و الزامی یک رویداد ورزشی برخوردار باشد. در فوتبال این نیاز یک استادیوم مجهز و استاندارد است که البته زمین چمن و مناسب اصلی‌ترین نیاز آن به شمار می‌رود و در کنار آن تجهیزات و امکانات الزامی دیگری نیز طلب می‌کند. امکاناتی نظیر رختکن‌های مجهز و کافی، نور استاندارد، اسکوربورد به